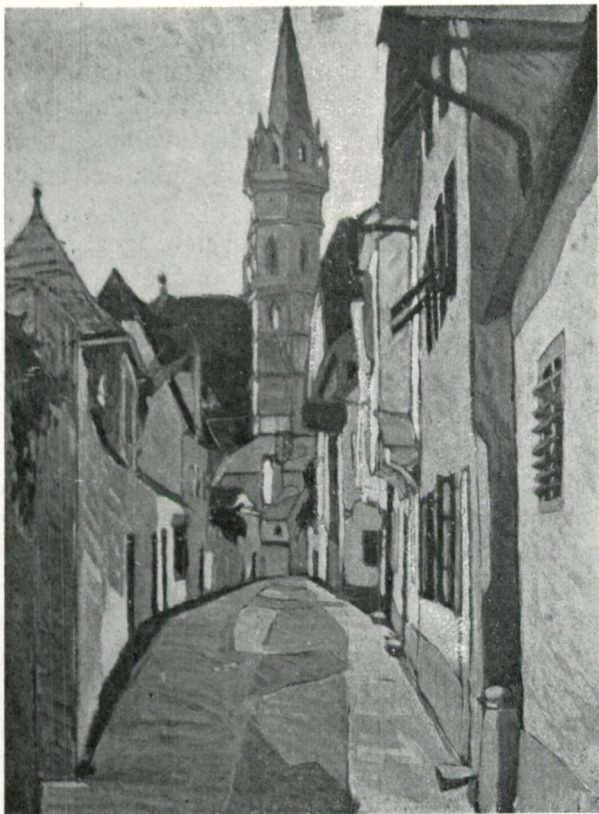

favorizálják az idegeket izgató, gyors lefolyású tragédiákat, a selyem kosztümökbe burkolt szép asszonyok delikát kalandjait, minden élénk színekkel festett durván kidomborodó szűzsét. Ennek a könnyen és kényelmesen kielégíthető tömegkivánságnak hódol az utóbbi időben egész csoportja a fiatal praktikusoknak, akik tehetségük, stiluskészségük és invenciójuk istenadta adományát hűségesen nyújtják a huszonnégy óráig élés jármába Pakots József, Pásztor József, Kanizsai Ferenc nevét említem csak meg a Szomaházy kasszasikereitől megmételtyezett csoportból, akiknek tehetsége rokonszenvesebb és tisztább önadminisztrációt érdemelne. Ha meg a Jakab Ödön

népies-féle vergáló naivitását, Lampérth Géza darabos kedélyességét, az elagott Eötvös Károly régi magyar hömpölygő páthoszból hirtelen a Jókai stílusú adomázgatásokba átcsapó iródiákoknak diktált meségetéseit felemlítjük, előttünk áll az egész szomorú sivár jelen; durva, gyári munkája annyi fiatal izzó erőnek a kenyérért. Hiába harsognak a szózatok Nyugat felé, addig míg a magyar életre ránehezül az osztályszellem, a buta elfogultság, a művészet gyár-
iparrá sülyesztésének átka, addig a keleti bozótok sötétsége borúl az alföldi tájra és megkövezik, eltemetik azt ami szép, bátor, fiatal, fejlődik a bús magyar ugarból.

HALMI BÓDOG.

KOSZTOLÁNYI KANN GYULA FESTMÉNYE

RÉGI ÚTCA

Mikor a tüzek kialusznak.

*Már lohadnak a nagy bibor-tüzek.
Megcsalnak szeretőim: az öröm, a bánat.
Az idő lassan levetkőzteti rólam
A piros es sárga selyem ruhákat.*

*S kezdem szeretni a síkátoros utcát,
Ha egy kintorna játszik valahol
S melléje a nyomor vakszemű lánya
Tünt álmokról egy románcot dalol.*

*Szeretek elnézni bús ős-
időben
A sárga gázlámpájú utca mentén,
Hol sápadt, beteg emberek járnak
És mennek haza a csüggeteg estén.*

*Látom árnyait piros álmaimnak
Fakult lepelben amint elsuhanak,
S észreveszem, hogy egyedül maradtam,
Árvának, utódtalan egymagamnak.*

*Ilyenkor még lelkemben visszalobban
Napfényes udvara egy régi háznak.
S mint mikor álmos, szőke gyermek voltam:
Siratni kezdem halkán — az anyámat.*

Harsányi Lajos.